

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 239/2013-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť R. Š., O., zastúpeného advokátom JUDr. J. K., Ž., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 34 T/51/2009 a jeho uznesením z 9. novembra 2012 a postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos/112/2012 a jeho uznesením zo 4. decembra 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Š. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. apríla 2013 doručená sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) R. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 34 T/51/2009 a jeho uznesením z 9. novembra

2012 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu z 9. novembra 2012“) a postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos/112/2012 a jeho uznesením zo 4. decembra 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“) vo vykonávacom konaní v súvislosti s rozhodovaním o tom, či sa ako odsúdený v skúšobnej lehote osvedčil alebo či sa nariadi výkon trestu odňatia slobody.

Zo sťažnosti a z priloženej dokumentácie ústavný súd zistil, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 34 T/51/2009 zo 17. apríla 2009 bol sťažovateľ uznaný za vinného zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody vo výmere tri roky, s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu s probačným dohľadom v trvaní troch rokov a zároveň mu bola uložená povinnosť uhradiť poškodenému spôsobenú škodu.

Okresný súd na verejnom zasadnutí rozhodol uznesením sp. zn. 34 T/51/2009 z 9. novembra 2012, že sťažovateľ sa v skúšobnej lehote podmieneného odsúdenia neosvedčil a trest uložený mu označeným rozsudkom okresného súdu vo výmere troch rokov sa vykoná. V čase rozhodovania okresného súdu bol sťažovateľ už vo výkone trestu odňatia slobody za iný trestný čin v inej trestnej veci. Sťažovateľ na verejnom zasadnutí senátu požiadal predsedníčku senátu o obhajcu, ktorá ho poučila, že v jeho prípade nejde o prípad nutnej obhajoby, a preto bolo „v jeho réžii“, aby si obhajcu zvolil sám. Takýto postup považuje sťažovateľ za „*prísne rigidný a sťažujúci mu prístup k právu na obhajobu prostredníctvom obhajcu*“. Podľa neho okresný súd „*absolútne neprihliadol na skutočnosť, že sťažovateľ bol v čase konania verejného zasadnutia vo výkone trestu odňatia slobody, a tak sa ani nemohol poradiť s nikým, ako by si mohol zvoliť obhajcu alebo požiadať konajúci súd, aby mu ho ustanovil*“.

O sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 9. novembra 2012 rozhodol krajský súd na neverejnom zasadnutí uznesením sp. zn. 1 Tos 112/2012 zo 4. decembra 2012, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 31. januára 2013. Krajský súd

napadnutým uznesením zamietol sťažnosť sťažovateľa potom, ako dospel k záveru, že nie je dôvodná.

Sťažovateľ v sťažnosti vyslovuje nesúhlas s postupom oboch označených súdov, pretože sa podľa jeho názoru *„vôbec nevysporiadali a nijakým spôsobom neprihliadli na výsledky probačného dohľadu... mal skúmať všetky skutočnosti jednotlivo i v ich súhrne a vo svojom odôvodnení sa jasne vysporiadať so skutočnosťou, prečo neprihliadol na skutočnosti svedčiace v prospech sťažovateľa, a to dodržiavanie probačného dohľadu... mali skúmať aj jeho osobné pomery, pretože napr. ani si nevyžiadali správu o povesti a ďalšie dôkazy k jeho osobe“*. Krajskému súdu napokon vytyka aj to, že *„nebol vylúchnutý a ani mu nebola daná možnosť sa pred týmto súdom ústne vyjadriť. Ak sťažovateľ neodôvodnil svoju sťažnosť, mohol odvolací súd na tento účel vykonať verejné zasadnutie.“*

Na základe uvedeného je sťažovateľ presvedčený o porušení svojho *„práva na spravodlivý proces a práva na obhajobu... aj jeho práva na osobnú slobodu, pretože ak by konajúce súdy dospeli k opačnému názoru, nebola by osobná sloboda sťažovateľa obmedzená nariadením výkonu trestu odňatia slobody“*.

Sťažovateľ zároveň navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť oboch napadnutých uznesení, keďže zastáva názor, že sú splnené podmienky na takýto postup podľa § 52 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základného práva na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 34 T/51/2009 a jeho uznesením z 9. novembra 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Tos/112/2012 a jeho uznesením zo 4. decembra 2012 vo vykonávacom konaní v súvislosti s rozhodovaním o tom, či sa odsúdený v skúšobnej lehote osvedčil alebo či sa nariadi výkon trestu odňatia slobody.

Podľa čl. 17 ods. 1 ústavy osobná sloboda sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy obvinený má právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

1. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy napadnutým postupom a uznesením okresného súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

Sťažovateľ mal možnosť podať proti uzneseniu okresného súdu z 9. novembra 2012 sťažnosť (čo aj využil), o ktorej bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu v sťažnosti označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy napadnutým postupom a uznesením krajského súdu

Sťažovateľ namieta, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní a jeho napadnutým uznesením bolo porušené jeho základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj základné právo na obhajobu podľa čl. 50 ods. 3 ústavy, ku ktorému malo dôjsť aj tým, že mu nebol ustanovený obhajca napriek tomu, že o to požiadal, a ani mu nebola poskytnutá možnosť zvoliť si obhajcu.

V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Spôsob zabezpečenia ústavou garantovaného práva na obhajobu prostredníctvom obhajcu upravuje Trestný poriadok, ktorý rozlišuje v tejto súvislosti medzi povinnou obhajobou a obhajobou prostredníctvom ustanoveného obhajcu.

V danom prípade sťažovateľ namieta porušenie svojich označených základných práv podľa ústavy vo vykonávacom konaní, keďže rozhodovanie o tom, či sa osoba odsúdená na trest odňatia slobody, ktorého výkon sa podmienene odložil, osvedčila, alebo sa nariadi výkon trestu odňatia slobody, upravujú ustanovenia § 418 a nasl. Trestného poriadku, ktoré sú súčasťou štvrtej časti Trestného poriadku označenej nadpisom „Vykonávacie konanie“.

Inštitút povinnej obhajoby vo vykonávacom konaní je upravený v § 38 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého vo vykonávacom konaní, v ktorom súd rozhoduje na verejnom zasadaní, musí mať odsúdený obhajcu, ak

- a) je pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená,
- b) ide o podmienene prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody mladistvého, ktorý v čase konania verejného zasadania nedovršil osemnásť rok,
- c) je vo väzbe, alebo
- d) sú pochybnosti o jeho spôsobilosti náležite sa obhajovať.

Podľa § 419 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku o tom, či sa odsúdený v skúšobnej dobe osvedčil alebo či sa nariadi výkon trestu odňatia slobody, rozhodne súd na verejnom zasadnutí.

Podľa § 419 ods. 2 Trestného poriadku proti uzneseniu podľa odseku 1 je prípustná sťažnosť, ktorá má odkladný účinok.

Podľa § 419 ods. 4 Trestného poriadku ak súd rozhodne, že odsúdený sa v skúšobnej dobe neosvedčil, nariadi výkon trestu odňatia slobody a rozhodne súčasne aj o zaradení odsúdeného do ústavu na výkon trestu odňatia slobody. Ďalej súd pokračuje podľa § 408.

Sťažovateľ v sťažnosti netvrdí, že by spĺňal niektorý z dôvodov nutnej obhajoby podľa § 38 ods. 1 Trestného poriadku. Z uvedeného vyplýva, že na rozhodovanie súdu vo vykonávacom konaní podľa § 419 ods. 1 Trestného poriadku sa vzťahuje z hľadiska inštitútu povinnej obhajoby § 38 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého sťažovateľ v danom prípade nespĺňal zákonom ustanovené podmienky na povinnú obhajobu, t. j. nemusel mať obhajcu.

Podľa § 40 ods. 2 Trestného poriadku obvinenému, ktorý nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby a požiadava o ustanovenie obhajcu, je povinný v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie a v konaní pred súdom predseda senátu ustanoviť obhajcu z advokátov aj v prípade, že neexistujú dôvody povinnej obhajoby. Skutočnosť, že nemá dostatočné prostriedky, musí obvinený preukázať.

V uznesení okresného súdu z 9. novembra 2012 sa uvádza, že sťažovateľ bol predsedníčkou senátu poučený, že *„v jeho prípade sa nejedná o prípad nutnej obhajoby, a preto bolo v jeho réžii, aby si obhajcu zvolil sám, alebo požiadal o jeho ustanovenie súdom z dôvodu nemajetnosti. Zároveň bol poučený v zmysle § 36 ods. 4 Tr. por. o tom, že za včasnosť zvolenia si obhajcu, prípadne za včasnosť požiadania o ustanovenie obhajcu z dôvodu nemajetnosti zodpovedá odsúdený. Predvolanie na verejné zasadnutie odsúdený osobne prevzal dňa 14. 09. 2012, ako to preukazuje súdu doručenka, ktorou bolo*

odsúdenému predvolanie na verejné zasadnutie doručované, osobne podpísané odsúdeným (č. l. 140), t. j. odsúdený mal dostatok času zvoliť si obhajcu, prípadne požiadať súd o ustanovenie obhajcu z dôvodu nemajetnosti. Navyše v uvedenej trestnej veci došlo k zmene termínu verejného zasadnutia, keď pôvodný termín verejného zasadnutia dňa 26. 10. 2012 bol zmenený z dôvodu ospravedlnenej neprítomnosti prokurátora a nový termín bol určený na deň 09. 11. 2012, ktoré predvolanie odsúdený prevzal dňa 15. 10. 2012 (č. l. 147). Odsúdený tak o nariadenom verejnom zasadnutí a o jeho predmete mal vedomosť dostatočne dlhý čas. Odsúdený sa síce t. č. nachádza vo výkone trestu odňatia slobody v inej trestnej veci, táto skutočnosť mu však nebránila zvoliť si obhajcu, prípadne požiadať o jeho ustanovenie súdom, navyše mal možnosť v ústave na výkon trestu odňatia slobody poradiť sa s výchovným poradcom. Súd preto túto jeho žiadosť požadoval za vyslovene účelovú, urobenú v snahe zamedziť vykonaniu riadne a včas nariadeného verejného zasadnutia.“.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ si mohol v danom prípade zvoliť obhajcu sám, pričom mal dostatok času, aby tak urobil (takmer dva mesiace), alebo v rozumnom čase požiadať okresný súd o ustanovenie obhajcu z dôvodu, že nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby a toto aj preukázať. Z citovaného uznesenia okresného súdu z 9. novembra 2012 (ktorého postup krajský súd vyhodnotil ako taký, kde neboli zistené také pochybenia pri aplikácii hmotného a procesného práva, ktoré by odôvodňovali jeho zrušenie) vyplýva, že sťažovateľ tak neurobil.

Ústavný súd v uvedenom postupe krajského súdu a jeho napadnutom uznesení (v spojení s postupom okresného súdu a jeho uznesením z 9. novembra 2012) nezistil žiadne pochybenia alebo nedostatky takého charakteru, ktoré by odôvodňovali iné závery ako tie, ktoré v napadnutom uznesení správne odôvodnil krajský súd (ako aj okresný súd).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy umožnila dospieť k záveru, ktorý by

odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených základných práv po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, a preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

K námietke sťažovateľa, že krajský súd nerozhodol o jeho sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu z 9. novembra 2012 na verejnom zasadnutí, ústavný súd uvádza, že pre rozhodovanie o sťažnosti odsúdeného podľa § 419 ods. 2 Trestného poriadku proti rozhodnutiu prvostupňového súdu (v danom prípade okresného súdu) podľa už citovaného § 419 ods. 1 v spojení s § 419 ods. 4 Trestného poriadku zákon nepredpisuje povinnosť rozhodnúť na verejnom zasadnutí (na rozdiel od rozhodovania pred súdom prvého stupňa). Za daných okolností sa na postup krajského súdu pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 9. novembra 2012 vzťahovali ustanovenia Trestného poriadku upravujúce neverejné zasadnutie.

Sťažovateľ ďalej namieta, že krajský súd (ale aj okresný súd) sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťami svedčiacimi v jeho prospech (hlavne s dodržiavaním podmienok probačného dohľadu, charakterom trestnej činnosti spáchanej počas skúšobnej doby atď.)

Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného uviedol, že okresný súd *«podrobne odôvodnil svoje rozhodnutie, v podstatnom dospel k záveru, že mal jednoznačne preukázané, že odsúdený nevedol v skúšobnej dobe riadny život a spáchaním úmyselného trestného činu porušil počas skúšobnej doby podmienky kladené na jeho spôsob života v skúšobnej dobe pri podmiennečnom odklade výkonu trestu odňatia slobody.*

Podľa § 50 ods. 4 Tr. zák. ak odsúdený viedol v skúšobnej dobe riadny život a riadne vykonal iné uložené sankcie a plnil uložené obmedzenia a povinnosti, súd vysloví, že sa osvedčil; inak nariadi nepodmienečný trest odňatia slobody, a to prípadne už v priebehu skúšobnej doby.

Súd prvého stupňa v prejednávanej veci postupoval dôsledne a dokazovaním, ktoré na verejnom zasadnutí vykonal, si vytvoril dostatočný skutkový základ pre rozhodnutie, že odsúdený R. Š. sa v skúšobnej dobe odsúdenia na trest odňatia slobody, výkon ktorého mu

bol podmiennečne odložený, neosvedčil. Na tomto mieste nadriadený súd pripomína, že v dvojinštančnom súdnom konaní rozhodnutia súdov tvoria jednotu, a preto nadriadený súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie uznesenia súdu prvého stupňa, ktoré dôvody si v plnom rozsahu osvojuje.

Nadriadený súd zdôrazňuje, že pri posudzovaní otázky, či sa podmiennečne odsúdený osvedčil, možno hodnotiť len tie okolnosti, ktoré nastali v skúšobnej dobe. Pritom však treba skúmať správanie odsúdeného počas celej skúšobnej doby. V súlade s konštantnou judikatúrou všeobecných súdov, v zmysle ktorej ak podmiennečne odsúdený závažným spôsobom poruší právne normy, okrem iného i tým, že spácha úmyselný trestný čin, svedčí to spravidla o tom, že sa neosvedčil, že podmiennečné odsúdenie nesplnilo svoj cieľ a že podmiennečne uložený trest treba vykonať.

Odsúdený R. Š. hoci dostal od súdu vo forme „podmiennečného odsúdenia“ možnosť preukázať, že dokáže viesť riadny život, že dokáže rešpektovať morálne pravidlá i právne predpisy tejto spoločnosti, z hľadiska jeho prevýchovy, hrubým spôsobom ignoroval túto možnosť a šancu a dopustil sa znovu trestnej činnosti. Za tejto situácie nemožno vysloviť v podstate nič iné, len to, že odsúdený R. Š. nevedol v skúšobnej dobe „podmiennečného odsúdenia“ riadny život, a teda neostalo okresnému ani krajskému súdu iné, len rozhodnúť o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe „podmiennečného odsúdenia“ a o tom, že sa mu nariaďuje výkon trestu odňatia slobody...

Podľa výsledkov prieskumu napadnutého uznesenia a konania, ktoré mu predchádzalo, nadriadeným súdom neboli zistené také pochybenia pri aplikácii práva hmotného a procesného súdom prvého stupňa, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého uznesenia, a preto podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. krajský súd sťažnosť odsúdeného R. Š. zamietol, pretože nie je dôvodná.»

Okresný súd v uznesení z 9. novembra 2012, na ktoré krajský súd v podrobnostiach odkázal, uviedol, že sťažovateľ «sa zúčastňoval probačných stretnutí a dodržiaval podmienky probačného dohľadu. Na každom probačnom stretnutí uviedol všetky dôležité zmeny týkajúce sa jeho osoby. Na poslednom probačnom stretnutí uviedol, že nesplnil povinnosť nahradiť poškodenému M. K. spôsobenú škodu z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov, nakoľko počas skúšobnej doby nikde nepracoval. Odsúdený Š. sa počas

trvania skúšobnej doby dopustil prečinu krádeže, priestupku proti majetku a zavinil dopravnú nehodu. Rodičia odsúdenému zrušili trvalý pobyt na adrese O. a v súčasnej dobe má evidovanú ako trvalý pobyt obec O. V súčasnej dobe si vykonáva trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov v ÚVV Žilina.

Trestným rozkazom tunajšieho súdu zo dňa 19. 07. 2012, právoplatným dňa 02. 08. 2012, č. k. 29 T/106/2012-57, bol obvinený R. Š. uznaný vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu s minimálnym stupňom stráženia. Skutok sa stal 18. 11. 2011, t. j. v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Rozkazom Obvodného úradu v Žiline, odbor všeobecnej vnútornej správy, zo dňa 05. 06. 2012, právoplatným dňa 29. 06. 2012, č. 2012/11055-/P-1025/2SD, bol R. Š., nar..., bytom O., uznaný vinným zo spáchania priestupku proti majetku podľa § 50 ods. 1 z. č. 372/1990 Zb., za čo mu bola uložená pokuta vo výške 30,-€. Skutok sa stal 23. 03. 2012, t. j. v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia.

Rozhodnutím o priestupku OO PZ SR Čadca, Okresný dopravný inšpektorát Kysucké Nové Mesto, zo dňa 14. 03. 2012, právoplatným dňa 10. 04. 2012, bol R. Š. uznaný vinným zo spáchania priestupku proti bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky podľa § 22 ods. 1 písm. g/ z. č. 372/1990 Zb. o priestupkoch a bola mu uložená pokuta vo výške 500,- € a trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlo na dobu 36 mesiacov. Skutok sa stal 16. 12. 2011.

Podľa odpisu z RT bol odsúdený 2 krát súdne potrestaný, naposledy v roku 2012 za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 písm. Tr. zák., ktorého sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Podľa lustrácie z evidencie MS SR sa voči odsúdenému v súčasnej dobe nevedie žiadne trestné konanie na súde.

Prokurátorka v konečnom návrhu navrhla s poukazom na vykonané dokazovanie na verejnom zasadnutí vysloviť, že odsúdený R. Š. „sa v skúšobnej“ dobe podmieneného odsúdenia neosvedčil a trest odňatia slobody vo výmere 3 roky si vykoná, pričom pre výkon trestu odňatia slobody ho navrhla zaradiť do ústavu s minimálnym stupňom stráženia.

Z uvedeného je zrejmé, že odsúdený R. Š. v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia riadny život nevedol.

K vyššie uvedenému musí súd uviesť, že odsúdený R. Š. dostal od súdu vo forme podmieneného odsúdenia možnosť preukázať, že dokáže viesť riadny život a dokáže

rešpektovať morálne pravidlá a právne predpisy tejto spoločnosti a že podmienené odsúdenie splní svoj účel z hľadiska jeho prevýchovy. Súčasťou podmieneného odsúdenia bola aj povinnosť odsúdeného dostavovať sa k probačnému a mediačnému úradníkovi v zmysle predmetného rozsudku. Odsúdený aj napriek tomu, že podmienky probačného dohľadu dodržiaval, na probačné stretnutia sa v určených termínoch dostavoval, v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia riadny život nevedol, dopustil sa trestného činu krádeže, za ktorý bol právoplatne odsúdený, ako aj priestupku proti majetku, za ktorý bol taktiež právoplatne postihnutý. Odsúdený túto možnosť a novú šancu nevyužil a ani neuhradil ani škodu spôsobenú poškodenému, k povinnosti úhrady ktorej bol zaviazaný predmetným rozsudkom zo dňa 17. 04. 2009. K priestupku na úseku dopravy súd poznamenáva, že vzhľadom na okolnosti spáchania priestupku by nepovažoval spáchanie len tohto priestupku za dôvod pre neosvedčenie sa odsúdeného v skúšobnej dobe. Odsúdený sa však namiesto toho, aby sa riadne zamestnal, dopustil majetkovej trestnej činnosti či už vo forme priestupku a neskôr aj trestného činu, čím si pravdepodobne zabezpečoval prostriedky na živobytie.

Za takejto situácie nemožno vysloviť iné, len že odsúdený v skúšobnej dobe nevedol riadny život a teda súd následne rozhodol o jeho neosvedčení sa v skúšobnej dobe podmieneného odsúdenia. Súd zároveň nezistil žiadne také okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali ponechanie podmieneného odsúdenia v platnosti.

Na základe uvedených skutočností potom súd vyslovil, že odsúdený R. Š. sa v skúšobnej dobe neosvedčil a zároveň nariadil výron trestu odňatia slobody vo výmere 3 roky.».

Z napadnutého uznesenia krajského súdu vyplýva, že krajský súd sa stotožnil s odôvodnením uznesenia okresného súdu z 9. novembra 2012, a preto sa v zmysle § 192 ods. 1 písm. a) a b) Trestného poriadku v zásade obmedzil len na skonštatovanie správnosti týchto dôvodov. Za podstatnú skutočnosť pre svoje rozhodnutie považoval to, že sťažovateľ počas trvania skúšobnej doby spáchal úmyselný prečin, za ktorý bol právoplatne odsúdený, ako aj priestupku proti majetku, za ktorý mu bola uložená finančná pokuta. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že § 50 ods. 4 Trestného zákona poskytuje všeobecnému súdu priestor na vlastnú úvahu o tom, ktoré skutočnosti považuje za relevantné pre svoje

rozhodnutie a ktoré v danom prípade okrem stotožnenia sa so závermi prvostupňového súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia aj uviedol.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 115/03). Európsky súd pre ľudské práva v rámci svojej judikatúry vyslovil, že právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Ústavný súd, vychádzajúc z citovanej judikatúry, obsahu námietok sťažovateľa, ako aj odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu, dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba kvalifikovať ako ústavne udržateľné a zlučiteľné s obsahom práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd súčasne dodáva, že napadnuté uznesenie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a arbitrárnosti. Naopak, závery krajského súdu vyslovené v označenom rozhodnutí možno charakterizovať ako logické a úplne legitímne.

Odôvodnenie napadnutého uznesenia krajského súdu predstavuje podľa názoru ústavného súdu dostatočný základ na jeho rozhodnutie, pretože krajský súd ústavne akceptovateľným spôsobom v dostatočnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah, resp. akých podkladov rozhodol. Ústavný súd preto konštatuje kvalitu odôvodnenia tohto rozhodnutia v súlade s limitmi čl. 46 ods. 1 ústavy (obdobne III. ÚS 215/2010).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosť aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti (vrátane návrhu na odloženie vykonateľnosti

namietaného uznesenia). Zároveň ústavný súd už nepovažoval za potrebné vyzývať právneho zástupcu na predloženie kvalifikovaného splnomocnenia na zastupovanie sťažovateľa pred ústavným súdom, keďže k sťažnosti pripojené nebolo napriek tomu, že ho sťažovateľ spolu aj s ďalšími dôkazmi (fotokópia doručenky a úradného záznamu z 8. apríla 2013, ktoré taktiež neboli pripojené) uvádza ako prílohy k sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. mája 2013